

Hospitalita

DVA ROKY
PO EPIDEMII EBOLY

INKLUZE
V MATEŘSKÝCH
ŠKOLÁCH

170 LET
OD OPITZOVY
ANESTEZIE

**BR. LUKÁŠ
SLOŽIL SLAVNÉ SLIBY**

ZDARMA

ŘÁD A KŘESŤANSKÝ SVĚT

OBSAH

- 4 Krátce...
- 8 Slavné sliby br. Lukáše
- 10 Zřizujeme nové dobrovolnické centrum!
- 12 Jak nakládáme s restitucemi?
- 13 Z dopisu generála ke Světovému dni zasvěceného života
- 14 Osobní zkušenost br. Filipa z postulátního období
- 16 Světový den nemocných
- 17 170 let od Opitzovy anestezie
- 20 Pripomienka obnoviteľa rehole na Slovensku
- 23 Až 200 lidí přišlo na pôstnu polievku do nášho refektára
- 24 Cez tulipány bližšie k ľuďom v nemocnici
- 25 Řeholní život ve 21. století
- 26 Misijní projekt 2017
- 28 Dva roky po ebole
- 31 Co přináší čas v naší mateřské škole

ŽIVOT A ZDRAVÍ

- 33 Knižní tip – Lásky a ticho (anonymní kartuzián)
- 34 Kaplani do každé nemocnice, rozhodlo ministerstvo
- 35 Význam půstu není jenom náboženský

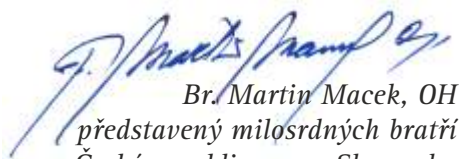
SPIRITUALITA

- 36 Závěrečné zamyšlení o. Vojtěcha Mála
- 37 Z dopisů sv. Jana z Boha
- 37 Papež František
- 38 Připravujeme a co nás čeká...

MILÉ SESTRY A MILÍ BRATŘI,

každý z nás máme mnoho darů, se kterými se celý život učíme zacházet. Učíme se je přijímat a dále rozvíjet. Jedním z těch základních darů pro náš region je svoboda. V naší poměrně maličké zemi je život, oproti těm co strádají, řekněme velmi slušný. I přes náš národní sport, stále si na něco stěžovat, nám stát zajišťuje vše pro to, abychom nestrádali a žili důstojným životem. Přesto se mezi námi najdou lidé, kteří zařazení a podřízení se těmto pravidlům odmítají. Je potom velmi smutné, když se setkáváme s těmi, kteří trpí, a mnohdy vlastní vinou, na ulici, přestože by mohli být zapojeni do společenství a využívat sociálních jistot. Jistě to nelze jen takto plošně posuzovat, ale jedno si dovolím přece jenom říct: při srovnání s trpícími například v Indii, kde se lidé dostali do sociálních problémů například skrze přírodní katastrofu tsunami a snaží se o přežití a o alespoň trochu slušnější život, mi připadá tento náš problém marginální. Doba se mění a pomoc bude vždy potřeba. Zároveň s pomocí se však i očekává odpovědnost. Kéž jsme i my odpovědní vůči ostatním i vůči sobě samým. Přeji vám všem požehnaný rok 2017!

Br. Martin Macek, OH
představený milosrdných bratří
v České republice a na Slovensku

krátce...

| Světový den nemocných a dvanáct hodin nepřetržitých modliteb za vizovickou nemocnici

11. únor zasvěcený Panně Marii Lurdské církev tradičně věnuje připomínce nemocných. Nejenom křesťané si v tento den na celém světě uvědomují, jak důležitá je služba lidem trpícím v jejich nemocech, protože, jak se před nedávnem při své generální audienci vyjádřil papež František, „kvalitu života společnosti lze poměřovat tím, nakolik je schopna počítat se slabými a potřebnými.“

Letos jsme zvláštní úmysl směřovali k naší vizovické nemocnici. Tamní spolupracovníci zorganizovali tzv. „dvanáctku“ modliteb za dílo, které ve Vizovicích dělají. V nepřetržitém řetězci si lidé z celé republiky rozdělili dvanáct hodin do půlhodinových bloků a každý z nich věnoval půlhodinku modlitbě.

Osobní přítomnost u nemocných

a pozornost, která je jim věnovaná, je zásadní, bez modlitby by se ale mnoho zázraků nemohlo odehrát. Všem, kdo se za nemocnici modlili a modlí, a to nejen ve Světový den nemocných, ze srdce děkujeme!

| Portrét knížete z Lichtenštejna se stal ikonou opavského muzea

Historicko-umělecké sbírky našich klášterů skrývají mnoho významných a krásných děl a stále pracujeme na jejich studování, aby nám vědomí toho, co nám předci zanechali, pomohlo pokračovat v jejich díle dodnes. Některé obrazy mají hodnotu samu o sobě, jiné jsou významné kvůli tomu, že věrně zachycují život v minulosti. Takto slouží například série portrétů lichtenštejnských knížat, která je v naší zemi zcela unikátní.

Nechceme, aby obrazy, kterým se mnohdy zázrakem podařilo přečkat pro inventáře klášterů krušné období komunismu, byly pouze na chodbách našich konventů, proto se je snažíme půjčovat na různé výstavy.

V těchto dnech tak můžete vidět jeden z portrétů knížete Jana II. z Lichtenštejna ve Slezském zemském muzeu v Opavě. Vernisáže výstavy věnované tomuto velkému dobrodinci nejen našeho řádu jsme měli tu čest zúčastnit se spolu se současným knížetem Janem Adamem II. a jeho dcerou Marií Piou Kothbauer, velvyslankyní pro Českou republiku.

| Generální vizitace v Čechách

Vždy jednou za několik let naši delegaturu navštíví naši představení z Říma, aby se ujistili, že dobře spravujeme díla, která zde máme na starosti. Tato návštěva, i když nese strohé označení „vizitace“, je ale spíše přátelskou návštěvou, aby naši bratři a spolupracovníci věděli, že nestojí jako „osamocení vojáci v poli“, ale že mají silnou zahraniční podporu, a především že patří do velké rodiny sv. Jana z Boha čítající všechny milosrdné bratry a spolupracovníky na celém světě, kteří se vzájemně podporují.

Za návštěvu tedy vděčíme br. Rudolfovi Knoppovi, generálnímu definitoru

pro evropský region, který v České republice trávil teplé březnové dny. Během pár dní navštívil všechna místa, kde milosrdní bratři působí, anebo působili v minulosti, a to včetně Hospitálu v Kuksu, se kterým, i když vazby zde máme čistě historické, se těšíme dobré spolupráci.

| 270 let brněnské nemocnice

Již 270 let bez přestávky slouží brněnská nemocnice milosrdných bratří nemocným lidem z města a okolí. Právem je tak označována za nejstarší nepřetržitě fungující nemocnici na celé Moravě a druhou nejstarší v České republice (nejstarší je pražská Nemocnice na Františku, dříve také nemocnice milosrdných bratří).

Kulaté výročí si budeme připomínat při akcích, o kterých samozřejmě budeme informovat.

| Křesťan Zdravotník

Již počtrnácté proběhla konference „Zdravotník – křesťan v dnešní nemoc-

nici“, kterou již tradičně hostí náš brněnský koncertní sál, a kterou organizuje konvent sester alžbětinek spolu s biskupstvím a fakultní nemocnicí Bohunice. Jsme rádi, že se u nás sešli lidé, kteří pracují u nemocných s křesťanským zápalom a mohli u nás do své práce načerpat novou motivaci a povzbuzení!

| Skutky milosrdenství v NMB Brno

Série fotografií zachycující skutky tělesného a duchovního milosrdenství z dílny spolupracovníků řádu fotografa Tomáše Skácela a Víta Pospíchalů se z brněnské Nemocnice Milosrdných bratří přesunula do naší nemocnice

ve Vizovicích. Tam budou fotografie ke zhlédnutí pacientům a všem, kdo do nemocnice přijdou.

| 2 mladí muži byli oblečeni do řeholního hábitu

15. března ve Vídni proběhla oblačka dvou kandidátů, nyní noviců. Sergej Mudří si nechal své stávající jméno, oslovujeme ho tedy br. Sergej, Jakub Boška ze Slovenska přijal řádové jméno br. Filip Neri. Přejeme jim do řeholního života hojnost Božího požehnání, sílu a vytrvalost na přímluvu sv. Jana z Boha a Panny Marie, uzdravení nemocných a pomocnice křesťanů.

| Hospitalita v umění

Během Svatého roku milosrdenství měli naši spolupracovníci v Rakouské řádové provincii možnost účastnit se soutěže uměleckých děl, která jakým-koli způsobem a formou zachycují „hospitalitu“ ve své kvalitě, respektu, zodpovědnosti a spiritualitě. Soutěž se nakonec hodnotila ve třech kategoriích – poezie, fotografie a malba. Z 28 odevzdaných prací bylo velice těžké vybrat ty nejlepší a komise složená z šéfredaktorky rakouského řádového časopisu Granatapfel Brigitty Veinfurter, ředitele provincie Adolfa Inzinger, spolupracovnice zodpovědné za komunikaci Liany Bauer a provinciála Br. Joachima Mačejovského se shodla na tom, že každé z odevzdaných děl je jedinečné a je vděčná, že budou zdobit naše řádová zařízení.

SLAVNÉ SLIBY BR. LUKÁŠE

V sobotu 25. 3. 2017 složil své slavné sliby do rukou provinciála rakouské provincie milosrdný bratr a lékař br. Lukáš Jiří Ryneš, OH. Do řeholního života ve službě bližním mu přejeme mnoho sil, vytrvalosti a radosti, milostí a požehnání od Pána a ochranu Panny Marie, Matky Dobré Rady!

„Vyrostl jsem v době komunismu, moje rodina nebyla nábožensky založená,“ popisuje svoje dětství br. Lukáš. „Moje babička mi vyprávěla o Ježíši na hřbitově, když jsem se zeptal, kdo to je na kříži, proč tam je – to byl můj první kontakt s náboženstvím. Mému otci se to nelíbilo. Do kostela jsem šel, až když jsem byl dospělý.“

Bratr Lukáš se narodil 8. srpna 1979 v Jindřichově Hradci. Po škole studoval chemii na univerzitě a zároveň pozoun na konzervatoři. „Po roce jsem pochopil, že to nejde moc dohromady.“ Hudba ale zůstala jeho koníčkem, hraje na akordeon, varhany, na kytaru, rád zpívá..., jenom na pozoun už nehraje.

Od hudby k medicíně

V té době v sobě také objevil něco nového. „Absolvoval jsem tehdy stáž v ošet-

řovatelsství, kde jsem si uvědomil, že bych chtěl pracovat s lidmi. Tak jsem z chemie přešel na medicínu. Po jejím dokončení jsem pracoval na chirurgickém oddělení nemocnice v Českém Krumlově.“

Cesta povolání

Během svých lékařských studií hledal také svoji cestu k víře, a to prostřednictvím jedné studentské komunity. Dokonce i myšlenka, že řeholní povolání může také být životní cestou, ho napadla až v tomto věku. „Když jsem začal pracovat, našel jsem si přítelkyni. Ale uvědomil jsem si, že to není moje cesta. Na internetu jsem pak narazil na řád milosrdných bratří a jejich nemocnice.“ Poslal milosrdným bratřím email a ti ho pozvali do brněnského konven-

tu. Reakce rodičů v tomto byly různé: „Moje máma řekla: ‚Ty nejsi stvořený pro manželství, nic lepšího si pro tebe nedovedu představit‘, táta z toho ale tak nadšený nebyl,“ vzpomíná.

Noviciát

Po roce kandidatury v Brně přešel do dvouletého noviciátu v Grazu. O jeho budoucím směřování v kariéře lékaře tehdy rozhodli provinciál Ulrich Fischer a magistr noviců Richard Binder. Neměl se dále specializovat na chirurgii, ale spíše se dále vzdělávat, aby mohl vykonávat službu praktického lékaře. Br. Lukáš z toho zpočátku nebyl příliš nadšený: „řekl jsem si ale, že to teda zkusím. Když to celé hodnotím zpětně, zas tak špatný nápad to nebyl. Práce praktika mě baví.“

Scholastikát

Během svého scholastikátu působil nejprve na interním oddělení řádové nemocnice v Regensburgu. Na konci tohoto životního období se ale vrátil do Brna, kde po dvouleté praxi dokončil studium praktického lékaře a získal atestaci. Nyní pracuje čtyři dny v týdnu v ordinaci a příslužuje v Úrazové nemocnici v Brně. „Je tam praktická ambulance, kde lidé dostanou ošetření i v noci, když je to potřeba.“

O jeho dalším povolání ještě ale není úplně rozhodnuto. „Mohl bych si teď otevřít soukromou praxi. Ze svých zkušeností v praktické ambulanci ale vím, že to není zas tak úplně snadné.“

A dodává: „záleží ale také, co řeknou moji řádoví představení.“

Brněnský konvent a slavné sliby

Své slavné, věčné sliby složil 25. března. Cesta k nim vůbec nebyla snadná. „Často je obtížné udržet povolání lékaře a řeholníka v harmonii,“ zdůrazňuje. „Měl jsem taky mnoho pochybností, jestli jsem pro řeholní život skutečně vhodný. Velice mi v tom pomohla kniha jednoho jezuitu, který píše o tom, jak poznat, zda myšlenka je skutečně od Boha, anebo ne. Nejvíce mi ale pomohl fakt, že v Brně máme tři kandidáty, kteří o řeholním životě taky uvažují. Báľ jsem se, abych v tom nezůstal sám. Mám ale radost, že mladí lidé stále přicházejí a řád tak žije dál!“

*Brigitte Veinfurter
(Granatapfel)*

ZŘIZUJEME NOVÉ DOBROVOLNICKÉ CENTRUM!

Po nesnadném administrativním úsilí se nám podařilo získat akreditaci na vysílání dobrovolníků k nemocným v nemocnicích! Jako první příjemci dobrovolnických služeb budou pacienti v brněnské Nemocnici Milosrdných bratří, se kterou náš řád podepsal smlouvu o spolupráci v této věci. Děkujeme za důvěru!

Dobrovolnický program řádu milosrdných bratří realizuje dobrovolnické aktivity ve vizovické a brněnské nemocnici, z jejichž iniciativy tento program vnikl. Program je realizován v souladu s platnou právní úpravou o dobrovolnické službě a metodickými doporučeními Ministerstva zdravotnictví ČR.

V NMB Brno budou dobrovolníci docházet zejména na oddělení Léčebny dlouhodobě nemocných (LDN), která má 9 oddělení s celkovým počtem 243 lůžek.

Dobrovolnická činnost je možná v dlouhodobém i krátkodobém režimu. Společným jmenovatelem všech činností je zpřijemnění a aktivizace paci-

entů v době hospitalizace. Dobrovolník je člověk, který ze své dobré vůle a ve svém volném čase vykonává činnost ve prospěch druhých. Může jim tak být kdokoli, každý z nás má co nabídnout... A co s nemocnými dělat? Stačí s nimi jen být, číst jim knihu, zahrát si s nimi stolní hru nebo je doprovodit na procházku. Nic náročného a přitom je to tak důležité!

CHCETE SE STÁT DOBROVOLNÍKEM V NEMOCNICI?

Máte čas 1-3 hodiny týdně, abyste ho věnovali lidem, kteří za něj budou vděční?

Poznáte rádi nové lidi a věnujete jim kus svého srdce?

Umíte komunikovat s lidmi a umíte naslouchat?

PAK PŘÁVĚ VY MŮŽETE BÝT SKVĚLÝM DOBROVOLNÍKEM!

První zájemci o dobrovolnictví se nám už přihlásili, pokud byste se ale i vy chtěli stát dobrovolníky, anebo víte o někom, kdo by v nemocnici chtěl do dobrovolnického programu zapojit, více informací najdete na našem webu.

Kontaktujte některého z koordinátorů, anebo vyplňte formulář, který na webu najdete, a domluvíme si schůzku. Přijďte se do nemocnice podívat, rádi Vám vše vysvětlíme osobně. Dlouhodobí dobrovolníci absolvují kurz první pomoci a školení, jak s nemocnými lidmi pracovat, jak jim věnovat čas, jak s nimi mluvit. Není to nic těžkého!

Hlavním privilegiem dobrovolníků je možnost poskytnutí obyčejného lidského kontaktu a podpory nemocnému člověku. Pro velké množství pacientů na odděleních nemá personál často možnost sednout si na delší dobu k nemocnému, a tuto službu může poskytnout právě dobrovolník. Přitom je u dobrovolníků důležité soustředit se na rozdíl od profesionálního personálu na to, co je u člověka zdravé (ne to, co potřebuje uzdravit), na přítomný okamžik (ne na minulost nebo budoucnost) a na činnost (a ne na výsledek léčby), dobrovolník v nemocnici navštěvuje člověka, ne pacienta. A právě tento přístup může být tím uzdravujícím momentem, který léčí nejen tělo, ale i duši.

vp

JAK NAKLÁDÁME S RESTITUCEMI?

Téma tzv. církevních restitucí ve své době budilo ve společnosti velké emoce a kontroverze. Mnoho argumentů na podporu restitucí i proti nim bylo sneseno; bohužel ne ve všech případech šlo o racionální a kultivovanou diskuzi. Vzhledem k tomu, že významné množství nemovitého majetku nebylo milosrdným bratřím navraceno, je řád jako součást Církve římskokatolické příjemcem peněžních náhrad.

Tyto peněžní náhrady jsou odkládány stranou běžného provozu do fondu, ze kterého jsou financované investice a významné opravy. Již po pár letech lze konstatovat, že tyto náhrady významně pomohly při rekonstrukcích nemovitostí, u nichž není možné očekávat, že by generovaly příjmy ve výši dostatečné pro jejich vlastní obnovu.

S přispěním těchto restitučních náhrad byl v letech 2014 a 2015 rekonstruován soubor čtyř soch před kostelem sv. Leopolda v Brně. V letech 2015 a 2016 byla nákladem cca 7,5 mil. Kč (z čehož cca 2 mil. Kč tvořila dotace na zateplení

z OPŽP) provedena celková rekonstrukce tzv. Lapešovy vily, která je součástí areálu nemocnice ve Vizovicích. Ve stejném období bylo provedeno zateplení fasády hlavní budovy Nemocnice milosrdných bratří v Brně (nákladem necelých 11 mil. Kč, z čehož cca 3,3 mil. Kč tvořila dotace OPŽP na zateplení).

V roce 2016 byla provedena celková rekonstrukce fasády kostela Narození Panny Marie v Novém městě nad Metují v nákladu 1,737 mil. Kč, z čehož 200 tis. přispěl dotací Královéhradecký kraj a zbytek profinancoval řád.

V roce 2017 plánuje řád s přispěním náhrad rekonstrukci kostela v Novém městě nad Metují dokončit – bude provedena rekonstrukce věže v předpokládaném nákladu 800 tis. Kč. Dále se v tomto roce počítá s celkovou rekonstrukcí vzduchového hospodářství historických varhan v kostele sv. Augustina ve Valticích.

Z uvedeného krátkého a neúplného přehledu je zřejmé, že často kritizované restituční náhrady slouží v první řadě ke zvelebování majetku, který slouží především široké veřejnosti (kostely, nemocnice apod.). Ekonomickou návratnost takto investovaných prostředků nelze očekávat, avšak jejich vynaložení je nutné na zajištění a udržení kvality života lidí stejně jako historické paměti. Církev tímto způsobem pomáhá zlepšovat prostředí, ve kterém žijeme, a zajišťovat veřejnou službu.

jš

Z DOPISU GENERÁLA KE SVĚTOVÉMU DNI ZASVĚCENÉHO ŽIVOTA

„Jako zasvěcení muži jsme všichni povoláni k životu proroků, ke znamení přítomnosti Božího království skrze naše charisma hospitality. V jistém smyslu jsme provokatéři a hlasatelé Boží lásky pro všechny muže a ženy prostřednictvím hospitality, naší pohostinnosti. Zvláště v dnešní době se jedná o naléhavou misi, která vyžaduje víc, než jen vlastnění nějakých center, vyžaduje jednoduchá, ale výrazná gesta a akce, které světu ukážou, že hospitalita je jedinou možnou alternativou ke světu nepřátelskému, sobeckému a násilnému. To je cesta, skrze kterou jako zasvěcení řeholníci budujeme velké univerzální ‚bratrství‘, o kterém snil náš Bůh Otec, a které leží v hluboké podstatě evangelia Ježíše Krista.“ To jsou slova generálního představeného řádu milosrdných bratří br. Jesuse Etaya z dopisu spolubratřím u příležitosti Světového dne zasvěceného života.

Celá církev možná zaznamenává úbytek řeholních povolání, nesmíme však zoufalství podléhat, ale prosit Pána, aby přišli další následovníci převzít díla, která založili ti před námi až ke Kristu. V neposlední řadě prosíme o modlitby za náš řád i Vás, čtenáře Hospitality, abychom i nadále mohli sloužit lidem nám svěřeným.

celý text dopisu najdete na www.ohsjd.org

OSOBNÍ ZKUŠENOST BR. FILIPA Z POSTULÁTNÍHO OBDOBÍ

15. marca 2017 som vo Viedni spolu so spolubratom Sergejom prijal rehoľný odev a meno Filip (podľa svätého Filipa Neriho) čím sa pre mňa skončilo obdobie postulátu a začal noviciát. Čo je to postulát a čím bol pre mňa osobne vám chcem v krátkosti priblížiť v nasledujúcich riadkoch.

V našej reholi je postulát obdobie, trvajúce minimálne šesť mesiacov, počas ktorého kandidát, záujemca o vstup do rehole, bližšie spoznáva rehoľu a rehoľa zastúpená komunitou bratov, v ktorej žije, spoznáva kandidáta a zisťujú, či sú pre seba vzájomne vhodní.

Keďže sú Česko a Slovensko, česká a slovenská provinčná delegatúra, súčasťou Rakúskej provincie, musí sa kandidát naučiť jazyk provincie, a to nemčinu. Hoci som sa nemčinu učil už na strednej škole (kde som ju ale nemal rád) a ovládal som základnú komunikáciu, bol pre mňa začiatok neľahký. Žiť v komunite, ktorej jazyk mi robí ešte problémy, polke toho, čo sa hovorí nerozumiem, a keď aj rozumiem, mám problém správne odpovedať... Našas-

tie sa priamo úmerne dĺžke času strávenej v jazykovej škole (165 minút denne, 5 dní v týždni) moje komunikačné schopnosti zlepšovali. Moje jazykové schopnosti sa postupne cibрили aj vďaka modlitbe breviára, pri recitovaní mnohých žalmov mi v mysli automaticky bežal ich slovenský ekvivalent a zapamätával som si výrazy.

Zvyknutie si na pravidelný denný rytmus, čo je dobrý predpoklad pre spokojný rehoľný život prebehlo úspešne. Rovnako tak i privyknutie si na život v komunite, na rôzne povahy

bratov zo všetkými ich vlastnosťami, viac i menej príjemnými, a prispôsobenie sa životu komunity. Keďže postulát je prvou časťou rehoľnej formácie, postulanti sa formujú a sú formovaní. U mňa sa to týkalo hlavne naučeniu sa pokore a poslušnosti, rozlíšiť čo a kedy sa má a nemá hovoriť, oficiálne a neformálne a naučiť sa mlčať a počúvať, keď treba. Nie ale tak, aby bola náтура človeka potlačená, ale vhodne upravená. Miernou ťažkosťou bolo (a stále trochu je) aj pochopenie rozdielov medzi germánskou, rakúskou, a slovanskou mentalitou, prečo sa niečo nedá robiť tak, ako sa to páči mne ale musí sa inak. Taktiež dôležité bolo naučiť sa prispôbiť „strate voľnosti“, keďže nežijem sám, ale niekto za mňa zodpovedá, musí magister postulantov vedieť, kedy a kde som a samozrejme nemôžem ísť, kam sa mi zachce bez jeho vedomia.

Keď som už jazyk ovládal dostatočne, začalo sa pre mňa aj rehoľné vyučovanie pod vedením magistra postulantov – čítanie evanjelia s výkladom, rehoľných konštitúcií a životopisu sv. Jána z Boha. Medzi povinnosťmi postulantov patrila aj pomoc pri úprave kostola – polievanie kvetov, vianočná výzdoba, občas práca v nemocničnej knižnici. V rámci zastupovania roznášanie prospektov po nemocnici a celkovo pomoc magistrovi postulantov, prípadne priorovi s čímkoľvek bolo potrebné.

A keďže spoločenstvo bratov nežije len

prácou a modlitbou, medzi spštenie programu patrilo pravidelné hranie kariet, Una, v rámci nedeľnej rekreácie, pozeranie animovanej rozprávky v sobotu večer, občasná návšteva telocvične, za pekného počasia prechádzka či bicyklovanie.

Celkovo bol pre mňa postulát veľmi dobre a prospešne stráveným časom a všetko prežitú, pozitívne aj negatívne, mi po správnom pochopení slúžilo na úžitok.

Fr. Filip (Jakub) Boška

SVĚTOVÝ DEN NEMOCNÝCH

„OCHOTA NAVŠTÍVIT NEMOCNÉ S KŘESŤANSKÝM SRDCEM NESTOJÍ ANI KORUNU A PŘITOM ZPŮSOBÍ RADOST, KTERÁ JE NAD ZLATO.“

Světový den nemocných každoročně slavíme v den památky Panny Marie Lurdské. Při této příležitosti napsal své poselství biskup litoměřický Mons. Jan Baxant, předseda Rady České biskupské konference pro zdravotnictví.

„Je to moudré řešení, že každý den v roce můžeme podle pokynu naší církve myslet na určitou skupinu lidí, našich bližních nebo pro svou modlitbu přijmout jeden úmysl, spojující všechny. Každoročně je den 11. února – liturgická památka Panny Marie Lurdské – věnován nemocným, lékařům a vůbec všem, kteří v jakémkoli zdravotnickém zařízení pracují ve prospěch trpících, těch, které sužují bolesti.

Samozřejmě by to bylo málo, kdybychom na nemocné a jejich pomocníky měli myslet jen jedenkrát za rok. Pamatujeme na ně jistě často, denně, ale v lurdském světle v den, kdy se tehdy Maria ukázala dívce Bernardettě poprvé, za nemocné, trpící a ošetřující personál se modleme intenzivně. Modlit se za nemocné neznamena diktovat Pánu Bohu, co a pro koho má udělat. Není ani největším Božím darem jen zdraví.

Smír lidské duše s Bohem a přátelství s Ním člověka obdarovává, léčí a uzdravuje, dává i vnitřní duchovní sílu vytrvat a mnohdy těžký úděl nemocí, stejně tak těžký úkol služby ošetřujících, statečně přijmout.

Při modlitbě se však může v našem srdci objevit i úvaha nad zdravotnictvím jako takovým, zvláště v poslední době diskutované téma na všech stranách. Krizi, problémy, potíže ve zdravotnictví ale snad nemůžeme zúžit jen do roviny dostatečného či nedostateč-

ného platového ohodnocení těch, kteří určitě starostlivě bdí nad lůžky nemocných. Jsou to právě nemocní, kteří trpí mnohdy opuštěností a samotou už proto, že jsou značně omezeni ve svých možnostech, a tak odkázáni na pomocnou a hlavně laskavou a obětavou ruku druhých. Kdyby tato ruka měla být pořád jen natažená... Krize, problémy a potíže především nemocných by se jen prohlubovaly.

Promysleme si i svou vlastní účast pomoci v oblasti zdravotnictví: ochota

navštívit nemocné s křesťanským srdcem nestojí ani korunu a přitom způsobí radost, která je nad zlato. Neodsuzovat ty, kteří se rozumně a oprávněně dožadují spravedlivé odměny, pokud vědí, že jiní se přizívají na jejich účet, též nestojí ani halěř. Umět je pochopit a poukázat jim na úžasnou hodnotu ušlechtilosti a nezastupitelnosti jejich služby může pro ně být zisk nejen trojnásobný, ale i stonásobný.“

zdroj: www.cirkev.cz

170 LET

OD OPITZOVY ANESTEZIE

Milosrdného bratra a průkopníka anestezie Celestýna Opitze si připomínáme každý rok v rámci předávání Cen Celestýna Opitze za vzor v péči o nemocné a potřebné. V letošním roce je tato připomínka silnější o skutečnost, že je to přesně kulatých 170 let od první operace v narkóze, kterou Celestýn Opitz provedl v pražské nemocnici milosrdných bratří, dnes Nemocnici Na Františku.

Stalo se tak 7. února 1847 a chybělo

málo a milosrdnému bratru by mohlo být přisouzeno světové prvenství. O čtyři měsíce ho totiž předběhl jeho americký kolega William Morton. Nevěděli však o sobě, pracovali nezávisle na sobě a oba použili stejnou metodu – éter. V Evropě byl však Celestýn Opitz skutečně první a už za života se mu za tento počín dostalo velkého uznání.

Především ale za jeho odvahu a možná i vzdor vůči tehdejším autoritám – lékařským, ale i duchovním.

Lékaři jeho metodě příliš nevěřili. Když ale dokázal provést první operaci, při které bezbolestně amputoval ruku ženě, jejíž část jí rozdrtil mandl, museli uznat přelomovost tohoto počínu. Možnost pomoci člověku takto bezbolestně byla do té doby nemyslitelná. Končetiny se amputovaly i před tím, ovšem pacient byl plně při vědomí, maximálně omámen velkým množstvím alkoholu. Amputace trvala průměrně 8 minut, ti nejrychlejší chirurgové ji však dokázali zvládnout za 3 minuty. I tak ale taková doba musela být nesnesitelná. Navíc do dutiny břišní si takto nikdy nikdo nedovolil zasáhnout. Když se ale podařilo pacienta „uspat“, otevřely se najednou nedozírné možnosti. Chirurgie a vnitřní lékařství najednou získaly zcela jiné možnosti!

Nedůvěra k práci Celestýna Opitze však byla patrná i u jeho duchovních představených. V té době byli ještě mnozí přesvědčeni o tom, že bolest k životu patří a je dobré, když ji člověk občas podstoupí. Člověka prý posilovala a mohl tak projevovat i svoji oddanost Bohu. S tím se Celestýn Opitz ale odmítl smířit a na tuto filozofii nechtěl přistoupit. Jeho odvaha a touha po inovaci dosáhla ohromných rozměrů.

Od té doby Opitz provedl dalších 186 operací v narkóze za pomoci jednoduché skleněné baňky, v níž byla látka nasáklá éterem. Vídeňská univerzita mu za jeho práci nabídla doktorská studia, která přijal a do Vídně se přesunul. V práci zde pokračoval a dostalo se mu ještě většího uznání. Byl dokonce povolán na císařský dvůr, aby byl osobním lékařem císařské rodiny. V roce 1866 mu byl udělen rytířský kříž řádu Františka Josefa I.

CENA
CELESTÝNA
OPITZE

Odvaha Celestýna Opitze je nejen pro milosrdné bratry dodnes velkým příkladem. Touha po hledání inovativních řešení, jít proti zavedeným nedostatečným metodám stojí v základech řádu od jeho samotného zakladatele sv. Jana z Boha. Stejně odvážných a svému povolání a vizi oddaných je spousta dalších lidí. Každý rok se proto

snažíme vybrat několik z nich a udělujeme jim Cenu Celestýna Opitze za vzor v péči o nemocné a potřebné. Letos již po osmé budeme toto ocenění udělovat v sobotu 14. října 2017 ve 20.00 v kostele sv. Šimona a Judy u Nemocnice Na Františku v rámci koncertů Hany a Petra Ulrychových. Večer bude v živém přenosu vysílán TV Noe, přesto jsou na něj osobně všichni zváni!

ČSARIM

XXIV.

Celestýn Opitz ale není významnou osobou jenom pro milosrdné bratry. Česká společnost anesteziologie, resuscitace a intenzivní medicíny ho vnímá jako zakladatele evropské anesteziologie, člověka, který otevřel medicíně cestu k nevídanému pokroku. Jeho připomínka bude patrná v rámci XXIV. Kongresu ČSARIM konaného v září tohoto roku v Brně, kterému náš řád poskytl svoji záštitu.

O dalších aktivitách k tomu výročí vás budeme informovat v dalších číslech zpravodaje a na našem webu.

vp

MOŽNOST NOMINACE 2017

Cena Celestýna Opitze je každoročně udělována vybraným osobnostem za jejich příklad v péči o nemocné a starost o jakkoli potřebné. Symbolizuje poděkování a obdiv jejich práci, která inspiruje mnohé další v životě hospitality – křesťanské péče o nemocné a potřebné.

Laureáty ceny může nominovat kdokoliv, protože komise je vyhledávat sama nemůže. Lidí, kteří si zaslouží toto minimální uznání vděčnosti za jejich příklad, je mnoho a často pracují ve skrytu. Proto nominace přijímáme na emailu

info@milosrdni.cz,

anebo skrze formulář na www.milosrdni.cz.

Za nominace předem děkujeme!

PRIPOMIENKA OBNOVITEĽA REHOLE NA SLOVENSKU

FRÁTER FABIÁN MAČEJ OH
OBNOVITEĽ REHOLE
MILOSRDNÝCH BRATOV
NA SLOVENSKU

V tomto roku si slovenskí milosrdní bratia a ich spolupracovníci pripomínajú dve významné výročia: vo februári (18.2.) sto rokov od narodenia rehoľného brata Fabiána Mačejja OH a 25. marca dvadsať rokov od jeho úmrtia. Po páde komunizmu práve on pomohol vrátiť kláštor milosrdných bratov v Bratislave i budovu nemocnice späť do správy rehole.

Riaditeľ našej Univerzitnej nemocnice s poliklinikou milosrdných bratov v Bratislave JUDr. Michal Tinák pomáhal frátrovi Fabiánovi s procesom reštitúcií. Boli si navzájom oporou a fráter Fabián sa ešte dožil 1. januára 1995, keď budovu nemocnice po desaťročiach slávnostne prevzala rehoľa, ktorej ju komunistický režim odobral v r. 1948. Vznikla pred vyše 340 rokmi. Dnes ju ročne navštívi okolo 270 000 pacientov.

Podľa brata Richarda Jombíka OH, súčasného priora bratislavského kláštora milosrdných bratov, brat Fabián po páde komunizmu „ako sedemdesiatročný začal hľadať po úradoch a archívoch materiály, ktoré by pomohli návratu kláštora i nemocnice milosrdných bratov v Bratislave, Skalici a v Spišskom Podhradí späť do správy rehole. Robil to tak, aby tí, ktorí sa nachádzali v rehoľných priestoroch, mohli v pokoji nažívať a videli v nej cirkevnú organizáciu, ktorá pomáha.

Našiel slovo rovnako s chudobným bezdomovcom, ako aj s osobnosťami verejného života.“

Pohnutý život

Fráter Fabián prežil pohnutý život. Narodil sa v USA, vo Windberii v Pensylvánii, v slovenskej osade sv. Cyrila a Metoda, v diecéze Harrisburg 18. februára v roku 1917. No už ako päťročný sa vrátil s rodičmi na Slovensko do obce Kobylky (Košická diecéza.) Keď mal dvanásť rokov, vstúpil do juvenátu kongregácie Spoločnosti Božieho Slova v Štiavniku, kde navštevoval gymnázium. Neskôr absolvoval noviciát v rakúskom Mödlingu, no v r. 1944 z rehole dobrovoľne vystúpil pre vstup do armády (počas vojny). Po nej sa prihlásil do Hospitálskej rehole sv. Jána z Boha, k čomu mal aj odporúčanie provinciála misijnej spoločnosti. Noviciát začal v Prahe, pokračoval v Skalici, kde zložil prvé reholné sľuby, v júni 1950 získal ošetrovateľský diplom a ukončil zdravotnú školu. Dňa 1. júna 1952 zložil večné sľuby. V tom čase už vrcholilo obdobie represálii komunistického režimu voči reholiam a tak 14. decembra 1956 bol spolu s ostatnými členmi kláštora v Skalici deportovaný do Charitného ústavu v Ivánke pri Nitre. V rokoch 1957–59 pracoval ako ošetrovateľ v levočskej nemocnici, deväť rokov bol ošetrovateľom vo Veľkých Levároch. Od roku 1968 až do dôchodku pôsobil v liečebnom ústave Hronovce – Čajakovo. O niekoľko

rokov neskôr sa stal zástupcom viceprovinciála a po revolúcii 1989 sám viedol reholu na Slovensku ako provinciál. Je pochovaný v krypte bratislavského kláštora Milosrdných bratov. Po jeho úmrtí sa Hospitálska rehoľa stala súčasťou Rakúskej provincie.

K mladým ako otec

Bývalý prior bratislavského kláštora brat Ján Karlik si naňho zaspomínal takto: „Som rád, že práve on ma prijal do rehole. Staral sa o nás v kláštore ako otec. A mal rád mladých. Záležalo mu na tom, aby komunizmom odňaté naše budovy, ktoré kedysi ľudia zverili milosrdným bratom, naďalej slúžili chorým a chudobným. Ja som prišiel do rehole na základe inzerátu otca Fabiána v Katolíckych novinách, keď som na sviatok Všetkých svätých ráno o 3:00 hod. sediac na vlakovej stanici čítal oznam o tom, že milosrdní bratia pozývajú záujemcov do rehole: „Ak ešte nemáš 30 rokov a chceš pomáhať

chorým ako milosrdný brat, pridaj sa k nám!“ V tom momente som si uvedomil: „To predsa myslia mňa, veď mňa volajú!“ No v zapätí mi myslou ešte prebehla úsmevná myšlienka: „Už som bol všade, len v kláštore som ešte nebol!“ Po mnohých spleťtých skúsenostiach som bol v štádiu hľadania povolania a tak som ešte v to novembrové ráno 1990 zaklopal na dvere kláštora. Fráter Fabián ma prijal po rannej bohoslužbe v miestnosti pri bočnom vchode do kostola a pýtal sa ma, čo ma sem privádza. Povedal som mu: „Som vlastne úspešný mladý človek, dosiahol som všetko, po čom som túžil, ale nemám z toho radosť a niečo mi chýba, niečo hľadám a neviem, čo to je.“ Ako jednému z prvých kandidátov na prijatie do spoločenstva milosrd-

ných bratov po 40 rokoch na Slovensku mi otec Fabián často do až polnoci rozprával zaujímavé zážitky z jeho života. Takto som s ním mohol prežiť krásnych 8 mesiacov ako čakateľ v Bratislave a sledovať ako sa snaží „zachrániť“ pre Hospitálsku rehoľu to, čo ešte z nej na Slovensku zostalo.“

Spomienka novinárky

Renáta Ivanová pred rokmi ako novinárka zaklopala na dvere bratislavského kláštora milosrdných bratov, keď potrebovala urobiť interview pre denník Hlas ľudu v rámci cyklu o rehoľiach. Vedela, že predstavený nerád otvára novinárom, ale fráter Fabián ju prijal. Tvrdí, že na ten rozhovor nikdy nezabudne. Hovoril o tom, ako chodil po všetkých možných úradoch a všade sa naňho dívali cez prsty. Prezradil, ako sa mu postupne podarilo vytvoriť „osadenstvo“ kláštora, ktoré malo vtedy dosť vysoký vekový priemer (totalitu prežili len štyria rehoľníci) a ako prežíval návrat bratov do kláštora. Spomínal, ako ho v päťdesiatych rokoch z kláštora vyhnali iba v nohaviciach a v košeli, zavreli do väzenia, ako bol potupovaný. Zhovárali sme sa niekoľko hodín. Získala som poznanie, že to bol nesmierne múdry, rozhladený, citlivý a pokorný človek, prezradila Renáta Ivanová z Bratislavy.

Andrea Eliášová

AŽ 200 ĽUDÍ PRIŠLO NA PÔSTNU POLIEVKU DO NÁŠHO REFEKTÁRA

Z podujatia známeho ako „Podeľme sa“, ktoré zľudovelo pod názvom „pôstna polievka“ sa stáva dobrá tradícia: na pôde refektára našej nemocnice sa konala v posledný marcový deň už štvrtý raz.

Záujem o podujatie z roka na rok rastie nielen preto, že ním možno každý rok podporiť konkrétnu formu pomoci, ale i preto, že polievku podáva bratislavský arcibiskup – metropolita Mons. Stanislav Zvolenský i pomocný biskup Mons. Jozef Haľko. Tento rok ho „zastúpil“ riaditeľ našej nemocnice JUDr. Michal Tinák.

Pri tejto príležitosti sa vyzbieralo 1 405,48 eur (100 halierov slovenských a 1 americký cent). Tie poputujú na zriadenie Centra pre tehotné ženy, matky s deťmi a rodiny v sociálnej núdzi v Ružomberku.

Spokojnosť s podujatím vyjadril aj prior bratislavskej komunity milosrdných bratov, brat Richard Jombík OH. Ocenil dobrú spoluprácu s organi-

zátormi akcie „Podeľme sa“ i s bratislavským arcibiskupom. Ako uviedol, teší sa, že medzi ľuďmi má podujatie pozitívny ohlas.

Viacerí prítomní si pochvaľovali aj možnosť vymeniť si na tejto pôde niekoľko slov, porozprávať sa na rôzne témy či urobiť si spoločnú fotografiu na pamiatku.

Chutnú šošovicovú pôstnu polievku pripravili kuchári u milosrdných bratov. Ale ako je už dobrým zvykom, o kompletný servis, aby sa jedlo dostalo bez problémov až k „záujemcom“, sa postarala dôsledná vedúca našej kuchyne, pani Ing. Katka Dostálová. Patrí jej zato vďaka, veď nakrmiť stovky ľudí, nie je maličkosť.

Medzi záujemcami o polievku boli mladí i starší, kňazi i rehoľníci. Nechýbali ani väčšie organizované skupiny a deťúrence zo školy. Všetci prítomní dostali do rúk leták, ktorý informuje o aktuálnom ročníku podujatia Podeľme sa, ktoré sa, mimochodom, koná aj v ďalších diecézach Slovenska. Arcibiskup Mons. S. Zvolenský samotnú iniciatívu podporil už piaty raz.

Andrea Eliášová

CEZ TULIPÁNY BLIŽŠIE K ĽUĎOM V NEMOCNICI

7. apríla 2017 ste mohli v bratislavskej nemocnici milosrdných bratov stretnúť riaditeľa Domova svätého Jána z Boha Mgr. Matúša Ferencíka a jeho dvoch spolupracovníkov s plnou debničkou tulipánov. Rozdával ich personálu nemocnice, najmä ženskému osadenstvu. A dôvod?

Aj takouto formou sa chcú obe zariadenia, ktoré spravujú milosrdní bratia: teda nemocnica v centre mesta a Domov sv. Jána z Boha na okraji Bratislavy venujúci sa ľuďom v núdzi a bez prístrešia, vzájomne zdieľať, spoznávať a zbližovať. Nenápadné jarné kvietky – tulipány splnili teda v tomto prípade „osobitnú misiu“. Okrem toho vylúdili úsmevy na tvárach, dobrú atmosféru, príležitosť na rozhovory. Aj pre dvoch mladých spolupracovníkov Domova, ktorí sa na podujatí podieľali, to bola príjemná skúsenosť. Veronika Zelizková (na snímke) študuje sociálnu prácu a pedagogiku na Univerzite Komenského a Samuel Lamačka (na snímke), sociálny pracovník v Domove sv. Jána z Boha, prijal podujatie aj ako šancu zoznámiť sa s tými, ktorí pracujú v nemocnici vedenej rehoľou milosrdných bratov. Každá kytička tulipánov obsahovala aj lístok s logom Domova a základnými informáciami, ako slúži ľuďom v núdzi. A predstavte si, tulipány vypestovali práve klienti a zamestnanci Domova priamo v jeho záhrade! Kto vie, možno sa z podujatia zrodí aj milá „jarná tradícia...“

Andrea Eliášová

ŘEHOLNÍ ŽIVOT VE 21. STOLETÍ

Otázky jak oslovit mladé lidi v dnešní době jsou stále aktuálnější nejen v našem řádu. V posledních letech řád sice zaznamenal mírný nárůst řeholních povolání a zájmu o duchovní život, přesto je potřeba stále sledovat vývoj společnosti a odpovídat na něj nabídkou moderního rádobého života.

K tomu slouží i pravidelná setkání řeholníků se snahou najít nástroje využití moderních prostředků a médií k šíření povědomí o řeholním životě. Poslední takové proběhlo v lednu letošního roku ve Vídni a zúčastnili se ho milosrdní bratři z Rakouské, Polské a Bavorské provincie. Z Čech byl přítomen br. Martin Macek.

Celé setkání bylo zahájením projektu „Dobrovolný řeholní rok“, tedy o příležitosti pro kohokoli, kdo uvažuje o řeholním životě strávit tři až dvanáct měsíců v nějaké z našich komunit ve střední Evropě. Na rozdíl od již zavedeného programu „Klášter na čas“ tento projekt nabízí možnost poznat řeholní život v jeho každodennosti.

V další části programu se bratři pokoušeli odpovědět na otázku, co může být lákavého na řeholním životě v dnešní době. I když život v řádu může být pro mnohé lákavý, přesto statistiky vedou k silnému vystřízlivění. Počty řeholníků ve věku nad 75 let rapidně stoupají, počty přišedších noviců se stále drží při zemi. Otázkou tedy zůstává, jak předat stěžejní myšlenku, a to že řeholní život ve své podstatě člověka nesvazuje (jak by běžný člověk mohl předpokládat), ale naopak ho osvobozuje.

Třetí blok byl zaměřený na sociální média a pastorece povolání na internetu. Od odborníků bratři dostali školení, jak zacházet s moderními prostředky a jak zde šířit své dílo populárně.

Závěr setkání byl věnován zhodnocení aktivit v rámci Světového setkání mládeže v Krakově v roce 2016 a dalších programů, které bratři realizovali v uplynulém roce. Velmi pozitivně byl hodnocený výlet do Tater se zájemci o řád, který organizovali bratři z České republiky. Stejně úspěšné byly i „Dny hospitality“ v rakouském Grazu.

Celkový závěr setkání byl jasný a nadějný. Nových povolání sice není mnoho, přesto jsou na cestě a podle zkušeností řeholní život milosrdných bratří má i mladým mužům co nabídnout.

*Fr. Magnus Morhardt,
Granatapfel April/2017*

MISIJNÍ PROJEKT 2017

QUITO, EKVÁDOR

**POTŘEBUJEME VÍCE NEŽ
10 MIL. KORUN!**

Bratři v Ekvádoru

Domov pro bezdomovce „Albergue San Juan de Dios“ se nachází ve čtvrti El Tejar a byl založen 9. prosince 1987, aby sloužil lidem opuštěným jejich rodinami, lidem spícím na ulicích, v podchodech a na zápražích domů ve městě Quito. V roce 1997 bylo množství hostů v tomto domě tak veliké, že bratři museli zahájit stavbu nového většího domu. Stavba byla dokončena až v březnu roku 2002, a to díky štědré podpoře a spolupráci se španělskou neziskovou organizací „Juan Cuidad ONGD“. Významná práce, kterou milosrdní bratři v Quitu dělají, je možná pouze díky nezištné podpoře mnoha společností, firem, institucí a jiných dárců.

Náplň práce milosrdných bratří zde představuje zajištění snídaně, večeře, ubytování, pracovní terapie, rehabilitace a ošetření pro zhruba 300 potřebných lidí během dne a 250 lidí, kteří přijdou v průběhu noci.

Povětšinou jsou to lidé starší s mentálním postižením, kteří byli opuštěni a nemají tak žádné rodinné vazby. Jiní jsou bezdomovci žebrající na ulicích, lidé vysídlení z jiných regionů a sousedních zemí kvůli politickým konfliktům, nebo protože nemohli najít práci či zapustit kořeny a jsou tak nuceni migrovat (to jsou většinou jedinci, muži, ale i celé rodiny s dětmi).

Milosrdní bratři vkládají své naděje do tohoto misijního projektu, aby mohli nadále zvyšovat kvalitu služeb, které potřebným lidem v Quito poskytují, v duchu osobního přístupu a s nejhlubším respektem vůči jejich

potřebám, ať už to jsou lidé místní a setrvávající, anebo ti, kteří pouze procházejí a potřebují pomoc a přístřeší.

zace stávajících prostor a především zdrojů a rozvodu energií (nutná je koupě nového elektrického generátoru, ohřivačů teplé vody,

Budeme vděční za jakékoli finanční dary a modlitby! Příspěvky můžete posílat na číslo konta 1341663309/0800 s variabilním symbolem 2017. (Finanční prostředky, které vybíráme, jsou zasílány přímo na konto konkrétního zařízení – bezprostředně. Na místo tedy dorazí celá darovaná částka.) Na požádání rádi obratem vystavíme potvrzení o daru. Všem dárcům předem ze srdce děkujeme!

Co je potřeba a co máme v plánu?

Smyslem misijního projektu je zajištění zvyšující se úrovně poskytované péče a služeb, zajištění všech základních potřeb hostů a vybavení domu s tím, že je potřeba:

- rozšířit a vybudovat nová ubytovací zařízení (k tomu je třeba přikoupit sousední pozemky, aby se centrum mělo kam rozrůst), aby se zabránilo častému přeplnění domu ohroženými lidmi
- obnovení, přebudování a moderni-

zásobníků plynu), je také třeba vymalovat všechny prostory, zvenku pořídit nové žlaby a římsy, aby domov působil lepším dojmem pro příchozí

- nakoupit nové vybavení pro rehabilitační aktivity
- pořídit nový nábytek a jiné vybavení společenských místností sloužící k sociální integraci, zajistit pořízení základního oblečení pro hosty domu
- zajistit celkovou údržbu zařízení

zdroj: OHSJD

DVA ROKY PO EBOLE

GENERÁL JESUS ETAYO NA NÁVŠTĚVĚ LIBÉRIE A SIERRA LEONE

Dva roky po poražení epidemie eboly v zemích západní Afriky se může zdát, že všechno je zpátky v nejlepší pořádku, nicméně i přes to, že lidé na ebolu neumírají a systém společnosti se pomalu zotavuje, celý proces regenerace postižených zemí a společností je zdlouhavý a nákladný.

Naše nemocnice v Libérii a v Sierra Leone od počátku krize stály v čele zodpovědného boje s epidemií, mnozí naši bratři a spolupracovníci pokládali své životy při pomoci nakaženým lidem, a i když jsme na několik měsíců nemocnice museli z personálních a dezinfekčních důvodů zavřít, celý řád ve světě se mobilizoval, aby nemocnice mohly být co nejdříve otevřeny. Nešlo nám o to bojovat s ebolou, šlo o to pomáhat lidem v jejich běžných starostech. V obou zemích dohromady žije zhruba 10 milionů lidí, nakažených ebolou bylo celkově 28 000. Naším cílem nebylo pomoci těmto 28 000 lidem, ale upozornit, že i zbývajících 9 972 000 lidí také potřebuje zdravotní pomoc, ošetření, asistenci při porodu a podobně. V nejhorší chvíli epidemie totiž zdravotní systém v oblasti zcela zkolaboval a lidem se pomoc nedostala. Lékaři bez hranic byli schopni pomá-

hat pouze nakaženým ebolou, ale bylo třeba se postarat i o ostatní.

A to se podařilo! Po pár měsících od úmrtí téměř 20 našich milosrdných bratří a jejich spolupracovníků se podařilo sehnat dostatek prostředků a personálu, abychom nemocnice opět otevřeli a začali pomáhat lidem. Nejohroženější skupinou pro nás byly těhotné ženy a děti, proto se v Libérii nemocnice proměnila na porodnici a dětskou kliniku, kde ale ošetření mohlo být poskytnuto každému (zlomeniny či jakékoli jiné nemoci a zdravotní problémy), a to včetně těch, u kterých bylo podezření na ebolu. Takové zařízení bylo v zemi přijaté jako zázrak a místní se nebáli vděčnost projevit. Jak jen to bylo možné, sama prezidentka země Ellen Johnsonová-Sirleafová, nositelka Nobelovy ceny za mír, nemocnici osobně navštívila a poděkovala bratřím a spolupracovníkům za jejich neuvěřitelné nasazení. Ocenění se řádu dostalo nejen v Africe. Španělský král

řádu udělil zvláštní ocenění a poskytl na pokračování práce nemalé finanční prostředky. Za službu nejen v chudých částech světa řád obdržel ocenění Evropského parlamentu.

Dva roky po odeznění nejhoršího jsou obě země otevřené a bezpečné pro cestování. Toho využil náš generální představený br. Jesus Etayo, OH a s dalšími zástupci řádu obě země navštívil. Význam návštěvy nebylo ani tak prohlédnout si místa, kde se bojovalo s ebolou, ale aby bratřím a spolupracovníkům projevil hlubokou souznalost s jejich úsilím a jednotu celé církve, která těžkosti každého jedince nese ve svých modlitbách. Důležité také bylo setkání s dalšími organizacemi, které v oblasti pracují, protože práce jednoho centra je zde marná bez silné spolupráce i s dalšími. Vděčnost řádu v Sierra Leone byla nanejvýš projevem ve chvíli, kdy generála přišla navštívit první dáma země, manželka prezidenta, poté následovalo setkání s prezidentem samotným, kterého se zúčastnili i dva ministři jeho vlády.

Ebolu se sice podařilo porazit, je třeba si ale uvědomit, že epidemie s sebou nese ohromné množství následků, se kterými se tamní společnosti budou dlouho vyrovnávat. V kombinaci s dalšími problémy, se kterými se Afrika potýká, není dohromady situace vůbec zářná.

V prvé řadě si musíme uvědomit, a to je věc, na kterou od počátku krize upo-

zorňoval náš generální představený, že ebola sice byla velká tragédie, přesto tamní společnosti trpí i dalšími nemocemi. V Libérii v době epidemie eboly zemřelo téměř stejné množství lidí jak na tuberkulózu, tak na malárii. V Sierra Leone bylo na jedno úmrtí kvůli ebole, jedno úmrtí na tuberkulózu a dvě na malárii. V Guinei na jeden případ úmrtí kvůli ebole dva na tuberkulózu a až 9 úmrtí na malárii! Je dobře, že se svět mobilizoval kvůli ebole, ovšem tyto náhlé epidemie je třeba vidět v souvislostech.

Nejsou to ale jen další nemoci v Africe a počet zemřelých, který je skutečně tragický, číslo dosáhlo výše 11 300 úmrtí. Důležité je si uvědomit, že epidemie s sebou přinesla mnoho následků, se kterými si společnost bude muset poradit. Během epidemie zemřelo 4 000 matek, o děti je třeba se postarat. Odhaduje se, že 16 000 dětí jsou nyní sirotky! 3,6 milionů lidí v postižených zemích nemá zajištěn základní příjem potravin! 17 000 lidí, kteří sice byli nakaženi, ale přežili, bude trpět trvalými zdravotními následky. Zemřelo 500 lékařů a ošetřovatelů, které je třeba nahradit.

Zatím jsme mluvili pouze o lidech, ale musíme si uvědomit, že v době epidemie se de facto zastavila ekonomika, lidé museli zůstat doma, ohromné množství lidí přišlo o práci. HDP postižených zemí kleslo ještě hlouběji, než bylo předtím. Svět, který jsme považovali za chudý, je dnes výrazně chudší.

Hrubý odhad OSN na množství prostředků k vypořádání s epidemií a jejími následky je 2,5 miliardy dolarů. Z toho svět do regionu zatím poslal 1,5 miliardy. Jedna miliarda dolarů tedy stále chybí, a to na obnovení systému zdravotnictví, vybavení zdravotních zařízení, zajištění určité prevence a podobně. (Pro srovnání: jedna atomová ponorka, které bohaté státy nakupují a vyrábí, stojí cca 3 miliardy dolarů. Zde tedy můžeme jasně sledovat, jaké má náš „vyspělý“ svět priority.).

Přesto se bohatý svět rozhodl investovat na boj s ebolou nemalé prostředky, ale musíme si přiznat, že dost možná jenom kvůli tomu, že on sám se cítil být ohrožený. Epidemie se totiž mohla rozšířit. S trochou sebekritiky tedy můžeme říct, že se ukázalo, že nás trápí jenom to, co nás samotné bezprostředně může ohrozit. Svět se totiž o ebolu začal zajímat až ve chvíli, kdy zemřel první Evropan (shodou okolností milosrdný bratr), epidemie v té chvíli ale trvala už několik měsíců! Velký problém této epidemie byl právě v pozdní reakci. Epidemiologická centra se začala stavět až ve chvíli, kdy se virus zcela vymkl kontrole. Kdyby svět od začátku reagoval zodpovědně a nezakrýval si před problémem oči, aby náhodou nevyplašil lidi v bohatších částech světa, celkové číslo úmrtí by nemuselo být tak vysoké. Největší nárůst ebolových lůžek byl zaznamenán až ve chvíli, kdy počet úmrtí postupně klesal. V budoucnu bychom se tedy měli naučit rozeznávat problémy hned v zárod-

cích a náležitě zodpovědně zakročit.

Přese všechna negativa ale musíme říci, že solidarita, kterou svět ukázal, může být skutečně veliká. A nejde jen o finanční pomoc států. I jednotlivci se zapojili v dosud nevídaných rozměrech. Téměř 10 % finanční podpory se do regionu dostalo od jednotlivců!

A abychom nemluvili jen o financích, jako řád a poskytovatel zdravotní péče v postiženém regionu jsme zaregistrovali silnou vlnu solidarity formou modliteb a soustrasti s trpícími lidmi. Lidé si skutečně uvědomovali utrpení lidí, kterým museli Afričané procházet a třeba jen myšlenkou se snažili být nápomocni. A to je dle našeho názoru příznak dnešní doby. Ta s sebou nese velké hrozby a globalizace má mnoho negativních důsledků, na druhou stranu o sobě vzájemně lidé ví a chceme táhnout za jeden provaz. Přes všechno, co lidi na světě odlišuje, si uvědomujeme, že sdílíme jeden domov, planetu Zemi, a všichni neseme společnou zodpovědnost. Trpí-li jedna část, trpí s ní celek. A to je skutečnost, kterou odhalila epidemie eboly. Snad taková pouta budou stále silnější a všem to bude sloužit k dobrému.

Epidemii jsme sice porazili, musíme mít ale na paměti, že ještě není vyhráno a naše úsilí pomoci zvláště v Africe musí být trvalé. Setraváváme v modlitbách.

Vít Pospíchal

CO PŘINÁŠÍ ČAS V NAŠÍ MATEŘSKÉ ŠKOLE

Čas v našem krásném konventu plyne a přináší s sebou nové výzvy, nové možnosti, potřeby zastavení se a zamyšlení nad smysluplností věcí a lidského konání. Jednou z takových výzev (v tomto případě nečekaných), bylo zřízení mateřské školy v r. 2014. Od té doby se v přízemí kláštera ozývá dětský smích a občas i pláč, bratři se mohou těšit z dětských výtvarů, postřehů i názorů, kterými je děti obdarovávají a mateřská škola může postupně vzkvétat a pomáhat malým žákům v jejich poznávání světa, sebe i druhých a překonávání překážek, které stojí před každým z nich.

Kromě vzdělávání a výchovy dětí přibyla na podzim 2016 mateřské škole ještě jedna zcela nová role. Škola se stala akreditovanou vzdělávací institucí (získala akreditaci MŠMT), která nyní může pořádat vzdělávací kurzy pro pedagogy z jiných škol a další odborníky z řad psychologů a dalších pomáhajících profesí. Pedagogové, kteří do této doby přicházeli do naší

mateřské školy na následech v rámci svého volného času a osobní iniciativy, mohou nyní v rámci vzdělávacích akcí získat osvědčení a mohou takové vzdělávání čerpat oficiálně v rámci povinného „dalšího vzdělávání pedagogických pracovníků“.

První oblastí, které se pedagožky školy (zároveň lektorky kurzu), rozhodly věnovat tímto způsobem je oblast inkluze – tedy společného vzdělávání dětí s postižením v běžné mateřské škole. Téma inkluze v současné době trápí pedagogy napříč celým školstvím v souvislosti s novými zákonnými opatřeními platnými od září 2016. Do škol nyní ve větší míře přicházejí děti se speciálními vzdělávacími potřebami a mnoho pedagogů hledá a učí se způsoby, jak s nimi pracovat, jak je úspěšně integrovat do běžné třídy, jak jim připravit podmínky tak, aby mohly všechny děti ve skupině čerpat jistotu a bezpečí patřící coby základní životní

potřeby neodmyslitelně k tomuto věku a aby mohlo být zajištěno kvalitní vzdělávání všech dětí ve skupině. V naší mateřské škole jsou díky malému počtu dětí, vzdělání učitelek i celkové atmosféře ve škole i v konventu ideální podmínky pro společné vzdělávání. Inkluze dětí s postižením se daří, a proto lze naše způsoby práce prezentovat jako příklad osvědčené praxe pro povzbuzení i inspiraci ostatním.

První akreditovaný vzdělávací kurz, který proběhne v r. 2017 celkem čtyřikrát) je věnován vzdělávání dítěte s autismem a dítěte s ADHD (hyperaktivita s poruchou pozornosti). Na kurzu v časové dotaci 16 hodin jsou představeny metody práce s takovými dětmi, způsoby a konkrétní možnosti společného vzdělávání dětí zdravých s dětmi se speciálními potřebami. Pedagogové z jiných škol se mohou inspirovat v oblasti vytváření pomůcek na míru jednotlivým dětem, ale také například v přístupech ohledně řešení konfliktů a nedorozumění mezi dětmi v rámci tréninku sociálních, komunikačních a emočních kompetencí.

V současné době máme za sebou první kurz pro prvních 12 pedagogů. Jsem přesvědčena, že akce naplnila očekávání jak naše, tak očekávání zúčastněných odborníků. Pro paní učitelky z jiných škol je dle jejich slov inspirativní vidět práci u nás a konkrétní aplikace našeho přístupu k dětem, konkrétní pomůcky, konkrétní metody, způsoby spolupráce v týmu. Pro nás je důležité, že můžeme sdílet svoji zkušenost a povzbudit ostatní v tom, že „lze“ při dobrých podmínkách realizovat inkluzi. Jsme vděční, že skrze výzvu, která přišla do konventu před lety, můžeme dělat dobré věci pro děti, jejich rodiče a nakonec i pro odbornou veřejnost. Těšíme se, co dalšího nám čas do konventu zase jednou přinese.

Petra Škrdlíková
MŠMB Brno

ANONYMNÍ KARTUZIÁN: LÁSKA A TICHO

Láska a ticho z pera anonymního kartuziána (víme však, že jím byl Dom Jean-Baptiste Porion, bývalý převor Velké kartouzy) je knížečka velikostí sice malá, ale v každé větě, na každém řádku najdeme hlubokou moudrost. Skvěle se hodí do těchto jarních slunečních dní, kdy je člověk otevřenější vnímání krásy světa než kdy jindy.

V první části nás její autor provází průzračnými a klidnými vodami kartuziánské spirituality a nabádá nás, abychom žili v nepřetržitém spojení s Bohem, aby celý náš život byl modlitbou a my se každý den nespokojovali pouze s několika uctivými formulkami či úkony adresovanými našemu nebeskému Otci. Nabízí také rady, jak toho docílit a představuje nám metodu modlitby založenou na aktech víry, naděje a lásky, která nám připomíná Boží velikost, dobrotu a nádhru a oproti tomu naši ubohost, hříšnost, bezmocnost. Říká však, že tyto naše slabosti nemáme chápat jako překážky v duchovním životě, ale naopak jako prostředky, skrze něž na nás mohou dopadat zářivé paprsky Božího milosrdenství, kterými se necháváme přetvářet.

Druhá část knihy obsahuje kázání v kapitule k různým církevním svátkům a slavnostem. Tyto krátké texty jsou plné naděje, ale i naléhání k hlubšímu prožívání těchto skutečností. Působí jako chladivý pramen pro žiznivého poutníka a snaží se ještě více podnítit lásku k našemu Pánu a ke svaté Panně, jež je naší neúnavnou průvodkyní, pomocnicí, matkou... Tato kázání ostře kontrastují s dobou, kdy byly pronášeny. Byla to hrozná válečná léta, kdy mnozí mniši museli opustit bezpečí kartouzy a šli pečovat o raněné nebo umírat na frontu.

Toto dílko není omezeno ani dobou svého vzniku ani tím, komu bylo původně určeno. Obsahuje hluboké pravdy a zároveň užitečné rady, jak si počínat v duchovním životě, jak prožívat modlitbu i čeho se vyvarovat. Může být dobrým průvodcem pro osoby žijící zasvěceným životem za zdmi kláštera stejně jako pro ty, kteří svůj pozemský život tráví „ve světě“. Každý v ní najde inspirující myšlenky, které možná trvale ovlivní jeho život.

*Nakladatelství Krystal OP, 96 stran, cena 135,- Kč
více na www.krystal.op.cz*

KAPLANI DO KAŽDÉ NEMOCNICE, ROZHODLO MINISTERSTVO

Nemocniční kaplan spolu s pastorační radou, která napomáhá vytváření dobré atmosféry, vztahů a aktivit personálu a pacientů, jsou v našich nemocnicích samozřejmostí a základem naší péče. Duchovní službu, kterou má kaplan na starosti, nikomu nenutíme, ale nejde jen o podávání svátostí, obyčejný rozhovor může pomoci každému, a je potřeba, aby v nemocnici byl někdo, kdo na to má kapacity a náležité schopnosti. Samozřejmostí a dlouholetou praxí je přítomnost kaplana i v mnoha jiných nemocnicích, podle nového doporučení ministerstva má být kaplan v každém lůžkovém zařízení.

Nemocniční kaplani často ani nejsou kněžími, mohou to být muži i ženy, jejich hlavní přínos je ve schopnosti vyslechnout, povzbudit, možnosti podat svaté přijímání a v případě potřeby přivolat kněze. Navíc jsou k dispozici rodinám pacientů a hlavně personálu nemocnice, který také občas potřebuje promluvit s někým, kdo zná prostředí nemocnice, jeho slabosti, a může tak adekvátně povzbudit.

Nové rozhodnutí ministerstva není pouze o tom, že kaplan má někde být, velkým přínosem je také vymezení jeho povinností a práv, požadavků na jeho službu. Doposud byly vztahy mezi kaplany a nemocnicemi povětšinou velmi volné a vše záleželo na domluvě mezi asociací kaplanů a zřizovateli nemocnic.

Přestože je to velmi dobrá zpráva, jedná se pouze o první krok, který bude muset následovat mnoho dalších. O. biskup Jan Baxant, v České biskupské konferenci zodpovědný za otázky zdravotnictví, tento krok hodnotí velmi pozitivně a dodává: „Metodický pokyn, který jsme mohli připomínkovat, je dobrým počinem. Velkou nadějí vkládám do plánovaného ustavení odborné komise (kde budou zástupci ministerstva, ČBK i Ekumenické rady církvi), která bude jistě projednávat detaily služby nemocničních kaplanů. Jsem vděčný ministru zdravotnictví Ludvíkovi a kardinálu Dukovi, že spolu o věci již před časem účinně jednali a připravili tak vhodnou příležitost, abychom na ministerstvu mohli jednat dál“.

Za Katolickou asociací nemocničních kaplanů má jednání s ministerstvem na starosti její předseda Michal Hrnčiarik, lékař a trvalý jáhen: „S ministerstvem budeme dál jednat.

Je potřeba si vyjasnit ještě řadu konkrétních podmínek, ale je velmi dobře, že se něco děje a že impuls přišel z ministerstva.“ Vyřešit je třeba otázky formu pracovní smlouvy kaplanů, jejich vzdělání a podobně. Na druhou stranu bude v každém případě potřeba získat lidi, kteří tuto službu budou chtít vykonávat. Pro církev římskokatolickou, ale i další církve. Toto bude do nejbližších let velká výzva.

VÝZNAM PŮSTU NENÍ JENOM NÁBOŽENSKÝ

Zimní období máme za sebou a stejně jako se probouzí příroda, je třeba věnovat pozornost i očistě našeho vlastního organismu, který si zvyká na nové rytmy. Během zimy se mnozí z nás dopouští různých dietetických prohřešků, jejichž následky musíme nyní eliminovat. Proto bychom měli přemýšlet o tom, jak svému tělu nejlépe pomoci zbavit se veškerých škodlivin a cítit se opět svěží. V tomto kontextu má velký smysl i období půstu, které křesťané v počátku roku prožívají.

Mělo by nyní totiž následovat období pročištění organismu a je možné nasadit i krátké přísné půsty. Detoxikace čili

očista probíhá v našem těle nepřetržitě, ale je vhodné se na ní také aktivně podílet. Důležitý je přísun tekutin, 2 – 3 litry denně u dospělého člověka. Nejvhodnější je voda, zelený čaj či různé močopudné čajové směsi. Minerálky je možné popíjet v omezeném množství a je vhodné je střídát. Nedílnou součástí je i zdravý jídelníček bohatý na vlákninu, která mimo jiné ovlivňuje vyprazdňování žaludku, rychlost a dobu pasáže při průchodu střevem. Škodlivé látky jsou rychleji odváděny z těla.

Je dobré zařadit během týdne jeden z v.

„odlehčovací den“, kdy dodáváme organismu pouze tekutiny, nebo tekutiny a jeden druh ovoce či zeleniny. Tím také tělu pomůžeme více než hladověním nebo dlouhodobou drastickou dietou.

Naše lékárna nabízí dostatečný výběr potravních doplňků, které pomohou organismu zbavit se nežádoucích škodlivých látek, pročistí jej a zlepši naši celkovou kondici. Jsou to nejrozumnější čajové směsi, roztoky s výtažkem z aloe vera, ampulky obsahující šťávu z černé ředkve, detoxikační tablety, antioxidanty, sladkovodní řasa Chlorella, vláknina a další. Záleží jen na Vás, rozhodnete-li se nás navštívit a nechat si od nás poradit. Rádi se s Vámi podělíme o naše zkušenosti.

kolektiv brněnské lékárny

ZÁVĚREČNÉ ZAMYŠLENÍ O. VOJTĚCHA MÁLKA

P. Vojtěch Václav Málek, OH

Člověk si pozvolna odvyká dobře myslet. Všechno dostává takřka hotové. Samé tovary, někdy jen polotovary, ale pouhou surovinu ke zpracování málokdy, téměř nikdy, ani večer u televizoru ne!

A přece člověk dostal rozum, schopnost myšlení, tak jako dostal kostru s klouby, svaly a údy, aby se pohyboval a mohl fyzicky pracovat. Jeho myšlení má být především protilehlým polem k Stvořiteli, čili v myšlení má hledat svého Boha a všechno, co se vztahuje k nejvyšším pravdám. To ostatní člověk promýšlel skrze tyto věčné pravdy. Tomuto myslícímu člověku jsem v tomto zpravodaji během posledních let podal několik myšlenek jako „malý“ impuls k „velkému“ zamyšlení. Snad přinesly i další myšlenky jako jiskry a touhu po poznání, která má být plamenem.

Zavedl jsem vás možná myšlenkově do nejstarších míst, i do míst beznaděje a věčného trestu. Pokud je to jen myšlenkově, je zde ještě východisko. A pevně věřící má takové východisko vždycky. Bůh nechce smrt hříšníka, ale to, aby se obrátil a byl živ.

V čem je naše naděje a téměř jistota? V tom, že celý život – v každém okamžiku – budeme odpovídat na Boží lásku láskou svou! Láska vylučuje nenávisť a tedy peklo! A jinými slovy: budeme-li stále, den co den, bojovat se zlem, tj. hříchem, musíme nutně s Boží pomocí zvítězit. Vítězství nad hříchem je také vítězství nad peklím.

S touto nadějí vstupme do nového života: silni ve víře, silni v boji se zlem, silni v lásce k Bohu a člověku. Pak peklo přes všechny nástrahy a útoky pozbude nad námi svou moc a vlády nad životem pozemským a posmrtného se ujme dobrý, laskavý a spravedlivý Bůh!

Sursus corda! Vzhůru srdce!

(pozn. redakce: P. Málek zemřel na podzim roku 2016. Před několika lety naši redakci poskytl soubor několika svých krátkých textů se zamyšlením, které pravidelně měly své místo ve zpravodaji Hospitalita. Aby soubor těchto textů byl pro čtenáře zpravodaje ucelený, v otištění textů jsme pokračovali až do tohoto textu posledního. Předchozí texty naleznete ve starších číslech zpravodaje. Volně dostupné jsou na našem webu.)

Z DOPISŮ SV. JANA Z BOHA

„Každý nechť přijme ten stav, který mu Bůh určí. Otcové a matky by si proto neměli dělat příliš mnoho starostí. Měli by prosit Boha, aby stav milosti udělil všem. Podle vůle Boží se jeden ožení, zatímco druhý bude recitovat mši svatou. O tom všem, o čem je řeč, toho mnoho nevím. Bůh o tom ví vše. Kéž Pán Ježíš Kristus disponuje vašimi dětmi tak, jak si přejete, aby mu bylo ještě více poslouženo...

Kéž Pán Ježíš Kristus dá, aby vše, co vy a vaši synové a dcery budete konat, bylo ke službě Pána našeho Ježíše Krista a naší Paní Marie Panny. Nechť Pán Ježíš nedopustí, abyste činili něco, co by mu nebylo příjemné. Ježíši, staň se.“

(z prvního dopisu Gutierre Lassovi)

PAPEŽ FRANTIŠEK

„Nemocnice totiž vždycky vzbuzuje strach – všímám si toho, když se někdy přiblížím k maličkým dětem a ony mne vidí v bílém a myslí si, že je budu očkovat. Když je ale pohladím, hned se uklidní. V nemocnici někdy hrozí, že zapomeneme na nejdůležitější lék, který dokáže dát pouze rodina – a tím je pohlázení. Je to příliš drahý lék, protože se kvůli němu musíš plně vydat, vynaložit celé srdce a veškerou lásku.“

11. 4.

TWEET PAPEŽE FRANTIŠKA
9. ledna 2017

„Nikdy tady nebude skutečný mír, pokud každý bude myslet vždy a pouze jen na svoje vlastní práva a nebude se snažit ve prospěch a dobro druhých“

CO PŘIPRAVUJEME A CO NÁS ČEKÁ...

S řeholníky ve Vysokých Tatrách

30. 8. – 3. 9. 2017

duchovní program, možnost rozhovorů, vysokohorská turistika
Setkání pro muže od 18 do 40 let, kteří se cítí být povoláni sloužit potřebným lidem a žít v komunitě.

- cena 1000,- Kč (+doprava)
- místo a ubytování: horská chata v srdci Vysokých Tater

Pro podrobnější informace a přihlášení (do 31. 7. 2017) piště na email prevor@milosrdni.cz.

Noc kostelů v brněnské nemocnici

Pátek 9. června 2017 od 14:00 do 17:00

Stejně jako minulý rok i letos zapojujeme naši nemocniční kapli v brněnské Nemocnici Milosrdných bratří na Polní ulici do Noci kostelů. Protože letos nebude do akce zapojený kostel

sv. Leopolda ani Sál Milosrdných bratří, jak bývá zvykem, jsme velice rádi, že o to větší pozornost budeme moci věnovat kapli v nemocnici a lépe tak budeme moci vyjádřit náš vztah k nemocným a potřebným. Kaple je také nemocným bezbariérově přístupná a tak i nemocní, kteří by se jinak Noci

09.06.17
NOC KOSTELŮ

kostelů nemohli nijak zúčastnit, budou moci mít zážitek z navštívení možná nevšedního duchovního místa.

Nemocnice je místo setkání světů nemoci a zdraví – místo bolesti, ale i lidské blízkosti a milosrdenství. Kdo jsou milosrdní bratři? Co je to duchovní služba v nemocnicích? Co je to milosrdenství? Na tyto a všechny další otázky u nás budete moci najít odpověď.

Stretnutie s rehoľníkmi na Spiši

- 5. 5. 2017 Smižany, kostol Božieho milosrdenstva, 18:30
- 6. 5. 2017 Spišské Podhradie, farský kostol Narodenia Panny Márie, 8:00
- 6. 5. 2017 Kežmarok, Bazilika povýšenia Svätého Križa, 18:00
- 7. 5. 2017 Stará Ľubovňa, kostol sv. Petra a Pavla, 8:30

Program v rámci stretnutí:

- svätá omša (podľa bežného poriadku) stretnutí s milosrdnými bratmi (cca 1,5 hod.)
- možnosť osobného rozhovoru
- film o diele milosrdných bratov
- osobné svedectvo milosrdného brata
- malé pohostenie
- inšpirácia pre tých, kto uvažujú zasvätiť sa Bohu a potrebným
- ponuka ďalších aktivít
- spoločná diskusia

TIRÁŽ

Zpravodaj, ktorý vychádza ZDARMA nepravidelne 4x do roka. Vydáva ho Hospitálský rád sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři. Informuje o životě a aktivitách řádu, o jeho historii, světcích, významných událostech z domova i zahraničí.

V případě zájmu o odběr pište na e-mail: hospitalita@milosrdni.cz nebo na adresu: Milosrdní bratři, Vídeňská 7, 639 00 Brno. Nezapomeňte uvést počet výtisků, které chcete odebrat.

Vydává:

Konvent Hospitálského řádu sv. Jana z Boha – Milosrdní bratři (pro svoji vnitřní potřebu)

Vídeňská 228/7, 639 00 Brno
IČ: 15531678

www.milosrdni.cz
sekretariat@milosrdni.cz

Registrace:

MK ČR E 20257

B. ú. 1341663309/0800
tel./fax.: 543 165 319

Redakce:

Bc. Vít Pospíchal
Petr Vojtek
Br. Martin Richard Macek, OH

Foto:

archiv OH

Tisk:

Arch polygrafické práce spol. s.r.o.

POMOZTE NÁM VYDÁVAT HOSPITALITU!

Zpravodaj Hospitalita vychází zdarma pro všechny čtenáře. Jeho příprava však obnáší nemalé náklady, od času stráveného při jeho sestavování, korekce, grafické práce, nakonec tisk „obálkování“ a hromadná korespondence.

Chceme však čtenářům poskytnout co nejvyšší kvalitu provedení, stejně jak je tomu i ve zdravotní péči, kterou poskytujeme našim pacientům.

Své příspěvky můžete posílat na konto:

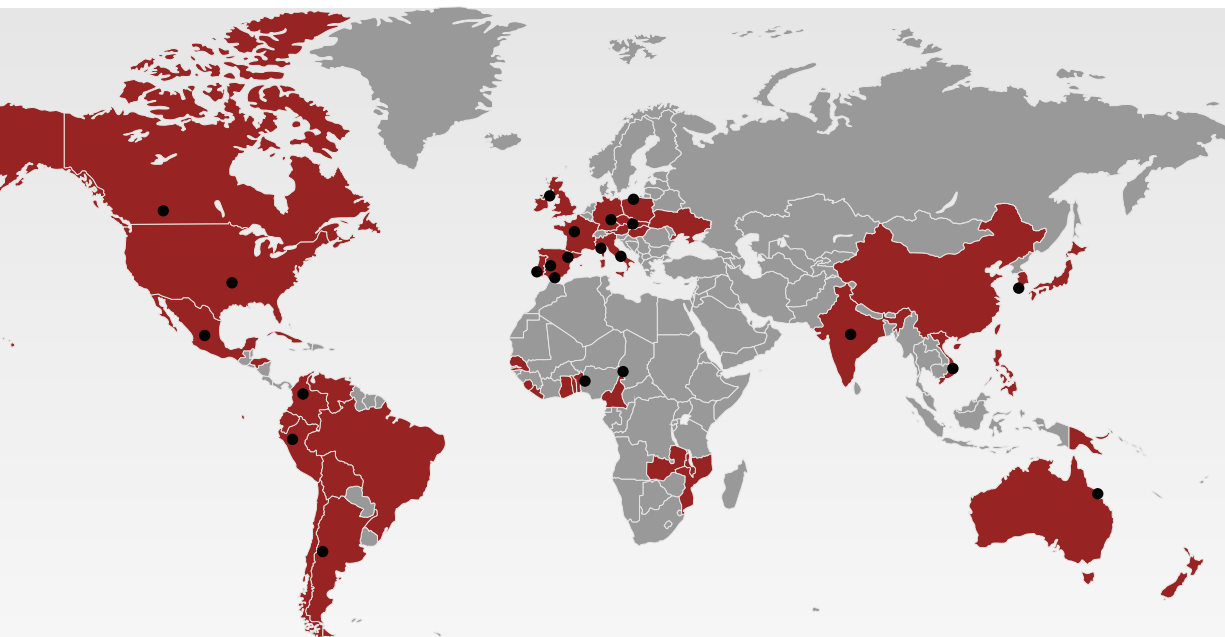
1341663309/0800

variabilní symbol: 1111

Za jakékoliv dary budeme nesmírně vděční!

„Per corpus ad animam“

KDO JSOU MILOSRDNÍ BRATŘI?

Hospitálský řád sv. Jana z Boha je společenství řeholníků zasvěcených službě nemocným. „Per corpus ad animam“ – „Tělem k duši“. Toto heslo je naplňováno svědectvím služby trpícímu a nemocnému bližnímu, jak k tomu vyzývá sám Ježíš Kristus.

Po vzoru sv. Jana z Boha dnes ve službě hospitality pracuje ve více než 50 zemích světa přibližně 1 200 milosrdných bratří. Provozují bez mála 400 zařízení se zaměřením na oblast zdravotnictví a sociálních služeb. Společně se zhruba 53 000 spolupracovníky pracujícími na plný úvazek a 7 000 dobrovolníky ošetří okolo 20 milionů lidí ročně. Bez ohledu na původ, národnost, náboženství, pohlaví či sociální postavení pomáhají bratři a spolupracovníci lidem skrze hospitalitu, která ukazuje milosrdného Krista všem, kteří hledají pomoc. Starají se o pacienty přestárlé, se zdravotním postižením, umírající, věnují se lidem s drogovou závislostí, hledají způsob, jak pomoci bezdomovcům, a samozřejmě dělají mnoho dalšího. V každé zemi světa se tak zaměřují na nejvíce problematickou oblast, kde je jejich práce potřeba. Charakteristickým znakem je snaha o hledání inovativních řešení naléhavých problémů ve zdravotnictví a v sociálních oblastech.

Původní českomoravská řádová provincie se v minulých letech stala součástí rakouské řádové provincie, která reprezentuje milosrdné bratry v celé střední Evropě. V ČR šest bratří a přes sto jejich spolupracovníků provozuje nemocnici ve Vizovicích, lékárny v Brně a Letovicích, mateřskou školu a společenský sál v Brně. Participují na provozu Nemocnice Milosrdných bratří v Brně a koncertního sálu FOK v Praze. Spolupracují s Nemocnicí Milosrdných bratří Letovice, se společnostmi Babybox, Anonymní alkoholici, Podané ruce a dalšími.